

Rozjímanie na piatok 5. týždňa v pôstnom období

Rozjímanie na piatok 5. týždňa v pôstnom období. Navrhované témy sú: kontemplovať bolesti Panny Márie; pokora, aby sme boli otvorení pravde; rozpoznávať Ježišove znamenia.

CIRKEV SI V TENTO PIATOK pred Veľkým piatkom tradične pripomína bolesti Panny Márie počas jej života. Keď boli v jeruzalemskom chráme, aby obetovali malého Ježiša, stavec Simeon jej adresoval tieto slová: „Tvoju vlastnú dušu prenikne meč ,

aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2, 35). Evanjelium zaznamenáva niekoľko momentov smútku v živote Panny Márie: proroctvo starca, útek do Egypta, aby zachránila život svojho syna, tri dni úzkosti, keď dieťa zostalo v Jeruzaleme... Ale predovšetkým sú tu momenty okolo Ježišovej smrti: stretnutie s ním na ceste na Kalváriu, ukrižovanie, snímanie jeho bezvládneho tela z kríža a jeho pochovanie.

Kontemplácia Panny Márie v každej z týchto situácií nám pripomína, že smútok je neoddeliteľným spoločníkom života. Ani Matka Božia, najdokonalejšie stvorenie, aké kedy vyšlo z Božích rúk, nebola ušetrená tejto skutočnosti. Ona sama si ako prvá uvedomila, že Simeonovo proroctvo je pravdivé: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú

odporovať“ (Lk 2, 34). Sám Ježiš neskôr povie svojim učeníkom, že neprišiel priniesť pokoj, ale meč (porov. Mt 10, 34). Preto prijať Krista do svojho života „znamená prijať, aby mi odhalil moje protirečenia, moje modly, podnety zla“[1]: aby nám odhalil všetky tie bolesti, ktoré si aj my sami spôsobujeme svojimi hriechmi.

Mária je učiteľkou skrytej a tichej obety. Svojou diskretnou prítomnosťou, stotožnením sa s Božou vôľou, poskytla Ježišovi na kríži najväčšiu útechu: „Čo mohla robiť ona? Spojiť sa s vykupiteľskou láskou Syna a ponúknuť Otcovi nesmiernu bolesť, ktorá ako ostrý meč prenikla jej čisté srdce“[2]. Na tejto zemi nenájdeme absolútne vysvetlenie zla a utrpenia; ale v Kristovi, ktorý sa stal človekom a podstúpil všetko utrpenie, sa nám otvára aspoň zmysel, spoločenstvo a útecha.

V DNEŠNOM EVANJELIU
KONTEMPLUJEME, niekoľko dní pred
Veľkým piatkom, ako niektorí Židia
začali agresívnejšie pristupovať k
Pánovi. Mnohí sa ho pokúšali
ukameňovať, pretože sa ako človek
vydával za Boha. Ježiš však túži
otvoriť ich srdcia pre tajomstvo
svojej osoby, a tak zameriava
pozornosť svojich diskutujúcich na
nepopierateľné zázraky, ktoré
vykonal: „Ukázal som vám veľa
dobrých skutkov od Otca. Pre ktorý z
nich ma kameňujete?!“ (Jn 10, 32).
Ale namiesto toho, aby sa s úžasom
otvorili tajomstvu, rozhodnú sa
ukameňovať Ježiša, buď preto, že to,
čo majú pred sebou, presahuje ich
obzor, alebo preto, že ich nepohne
úprimný záujem o pravdu.

„Iba pokora nás otvára skúsenosti
pravdy, autentickej radosti, poznania,
ktoré sa počíta. Bez pokory sme

odrezaní od pochopenia Boha, od pochopenia seba samých“[3]. Tak ako dieťa nie vždy rozumie spôsobu konania svojho otca, aj Božie konanie sa nám často zdá tajomné. Uznať Božiu veľkosť znamená prijať aj našu malosť a vedieť, že Boh prevyšuje naše ľudské schémy. Duch Svätý chce v našich dejinách vždy konať zázraky, ale musíme byť pripravení pokorne načúvať jeho stále novému dychu.

Panna Mária vo svojom speve *Magnifikat* oslavuje moc Pána, ktorý „mocných zvrhol z trónu a ponížených povýšil“ (Lk 1, 52). Boh vzhliadol k jej pokore, takže odteraz ju budú všetky generácie nazývať blahoslavenou. „Pokora znamená vidieť sa takými, akými sme, pravdivo a bez príkras. A keď pochopíme, že sotva za niečo stojíme, otvoríme sa pre Božiu veľkosť: v nej totiž spočíva i naša vlastná veľkosť“[4].

.....

V MIERE, V AKEJ SA BLÍŽI jeho umučenie, Ježiš čoraz otvorenejšie hovorí o svojom postavení Božieho Syna: „Ak nekonám skutky môjho Otca, neverte mi. Ale ak ich konám, keď už nechcete veriť mne, verte tým skutkom, aby ste poznali a vedeli, že vo mne je Otec a ja v Otcovi!“ (Jn 10, 37-38).

Zázraky zaznamenané v evanjeliách nám veľa hovoria o tom, kto je Ježiš Nazaretský. Svätý Ján zvyčajne nazýva zázraky „znameniami“, pretože hlavným cieľom týchto činov nie je ukončiť choroby alebo utrpenie na tejto zemi, ale ukázať Kristovu božskú osobnosť a jeho mesiášstvo. Tridsaťpäť Ježišových zázrakov nás pozýva vstúpiť do tajomstva jeho osoby. V niektorých z nich ukazuje svoju moc nad prírodou, ako keď rozmnožuje chleby a ryby alebo keď pozýva Petra, aby chodil po vode.

Týmto spôsobom prejavil ducha samotného Boha Stvoriteľa, ktorý sa „vznášal nad vodami“ (Gn 1, 2) v opise stvorenia. Na druhej strane zázraky, ktoré súvisia so vzkriesením mŕtvych, ukazujú jeho moc nad životom.

O niekoľko dní, počas Veľkonočného trojdnia, Ježiš odovzdá svoj vlastný život tak, ako ho nemôže odovzdať nikto iný, pretože on jediný má nad ním moc. „Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať“ (Jn 10, 18). Ježiš je dnes taký istý ako pred dvetisíc rokmi v tej palestínskej krajine; naďalej naplňa náš život gestami, ktoré zjavujú Božiu blízkosť. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme v pokore dokázali rozpoznať znamenia jej Syna.

[1] František, *Homília*, 15-IX-2021.

[2] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*,
bod 288.

[3] František, *Audiencia*, 22-XII-2021.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatelía*,
bod 96.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-
piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-piatok-piateho-tyzdna-v-postnom-obdobi/)
(27.03.2026)